

Sygn. akt V W 7490/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Tomasz Janiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 maja 2016 r., 22 czerwca 2016 r., 20 lipca 2016 r. i 27 lipca 2016 r. sprawy **M. C.** s. T. i H., ur. (...) w W.

obwinionego o to że:

W dniu 15 sierpnia 2015 r. około godziny 11.00-11:10 w W. na Al. (...) na wysokości nr (...) kierując pojazdem m-ki T. (...) nr rej. (...) umyślnie ręką uszkodził samochód m-ki V. (...) nr rej (...) powodując wgniecenie karoserii i uszkodzenie lusterka wartości 400 zł na szkodę S. T. (1),

tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw i art. 124 §1 kw w zw. z art. 9§ 1 kw

orzeka

I. Obwinionego **M. C.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. Kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

V W 7490/15

UZASADNIENIE

M. C. został obwiniony o to, że W dniu 15 sierpnia 2015 r. około godziny 11.00-11:10 w W. na Al. (...) na wysokości nr (...) kierując pojazdem m-ki T. (...) nr rej. (...) umyślnie ręką uszkodził samochód m-ki V. (...) nr rej (...) powodując wgniecenie karoserii i uszkodzenie lusterka wartości 400 zł na szkodę S. T. (1), tj. za wykroczenie z art.86§1 kw i art. 124 §1 kw w zw. z art. 9§ 1 kw.

Sąd w przedmiotowej sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

M. C. jest właścicielem samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o kolorze czarnym. Pojazd ten oznaczony jest znakami korporacji taksówkarskiej (...). W dniu 15 sierpnia 2015 r. kilkakrotnie pokonywał on trasę Willa P. M.- P. G. w związku z odbywającą się w tym dniu ceremonią zaślubin członka swojej rodziny. W ramach pokonywanej trasy, poruszał się on również ul. (...). (...) na wysokości nr(...) kierując się w kierunku centrum W.. Jeden z przejazdów w/w trasą odbywał się około godziny 11:00. W czasie powyższego przejazdu z M. C. podróżował M. M..

W tym samym czasie ul. (...). (...) w kierunku centrum poruszał się również S. T. (1), kierujący pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Mężczyzna podróżował wraz z K. P..

Między wyżej wymienionymi pojazdami w dniu 15 sierpnia 2015 r. nie doszło do kolizji lub innego zdarzenia drogowego.

M. C. ma 35 lat. Prowadzi własną działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług taksówkarskich, z której osiąga miesięczne dochody około 2 500 zł. Jest rozwiedziony, ma dwójkę dzieci w wieku 1 i 6 lat. Nie był karany, jak również nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego M. C. /protokół przesłuchania obwinionego k. 19, protokół rozprawy z dnia 11 maja 2016 r. k. 47-48, protokół rozprawy z dnia 22 czerwca 2016 r. k. 59/, zeznań świadka K. P. /protokół zeznań świadka - k. 15, protokół rozprawy z dnia 11 maja 2016 r. k. 48-49/, zeznań świadka S. T. (1) /protokół zeznań świadka k. 5-5v, protokół rozprawy z dnia 22 czerwca k. 57-59/, zeznań świadka M. M. /protokół rozprawy z dnia 22 czerwca 2016 r. k. 59/, zawiadomienia /k. 1-2/, protokołu i szkicu /k.6-8/, zdjęć /k. 9-10/, kopii dokumentacji medycznej /k. 11-13/, notatki /k. 16/ oraz pisemnej opinii biegłego z dnia 18 lipca 2016 r. /k. 64-81/.

Obwiniony M. C. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach wskazał on, iż rzeczywiście w dniu 15 sierpnia 2015 r. kilkakrotnie poruszał się on ul. (...)(...)w W. w związku z pomocą przy organizacji uroczystości weselnych swojego kuzyna i wskazał, iż wykonał on w tym dniu 4 kursy na trasie P.-G. (dom państwa młodych)- Willa P. M. (miejsce odbywania się wesela) Obwiniony wskazał, iż w okolicach godziny 11:00 przejeżdżał on ul. (...)(...) kierując się w stronę centrum W. i określił, iż wraz z nim poruszał się wtedy M. M..

Obwiniony zaznaczył, iż nie pamięta on żadnego incydentu drogowego ze swoim udziałem, który miał miejsce w dniu 15 sierpnia 2016 r. Obwiniony opisał również samochód jakim się w tym dniu poruszał, określając jego markę i kolor oraz wskazując na charakterystyczne oznaczenia korporacji taksówkarskiej S. T. (2).

Ponadto obwiniony wskazał, iż jest on doświadczonym kierowcą, który posiada prawo jazdy od 1999 roku, a taksówkarzem jest od około roku. Dodatkowo określił on również prędkość maksymalną obowiązującą na fragmencie ul. (...). (...) na którym miało dojść do zdarzenia drogowego będącego przedmiotem zarzutu oraz ocenił, iż kierowcy z reguły poruszają się na tym fragmencie jezdni około 100 km/h tzn. z prędkością przekraczającą ustanowiony limit.

Dodatkowo obwiniony wskazał, iż dokonanie przez niego uszkodzeń samochodu należącego do S. T. (1) było w jego ocenie fizycznie niemożliwe z uwagi na wysokość na której powstało wgniecenie karoserii oraz niemożliwość wykonania takiego uderzenia w trakcie kierowania pojazdem.

Wyjaśnienia obwinionego należy uznać za wiarygodne w pełnym zakresie, wskazując, iż były one logiczne, spójne i korespondowały z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w zakresie w jakim wskazał on na fakt wielokrotnego przejazdu ul. (...). (...) w dniu 15 sierpnia 2015 r., co miało związek z pomocą przy organizacji uroczystości rodzinnej. Mając na uwadze zasady doświadczania życiowego, w ocenie Sadu wysoce prawdopodobnym jest, iż obwiniony dokładnie pamiętał orientacyjne godziny, w których przejazdy te wykonywał i z kim wtedy podróżował. W związku z powyższym, za prawdziwą należy uznać również tą część wyjaśnień obwinionego w której wskazał on, iż w okolicach godziny 11:00 rzeczywiście poruszał się on ul. (...). (...) w kierunku centrum W. i w tym czasie podróżował z nim M. M., którego zeznania w pełni potwierdzają przytoczone przez obwinionego okoliczności.

Wyjaśnienia obwinionego, Sąd uznał za wiarygodne w zakresie w jakim wskazał on, iż w dniu 15 sierpnia 2016 r. nie doszło do jakiegokolwiek incydentu drogowego z jego udziałem oraz że to nie on uderzył w pojazd kierowany przez S. T. (1). Powyższe wyjaśnienia, które były kluczowe w kontekście wydania w przedmiotowej sprawie wyroku uniewinniającego, znalazły potwierdzenie w treści zeznań świadka M. M. oraz w treści przygotowanej przez biegłego opinii, jak również mając na uwadze istotne sprzeczności zawarte w treści zeznań świadków podróżujących w dniu 15 sierpnia 2016 samochodem V. (...).

Należy również przyznać walor wiarygodności tej części zeznań obwinionego w której określił on jaki samochodem poruszał się w dniu 15 sierpnia 2015 r. i jaki był jego kolor. Dodatkowo, za autentyczne należy uznać również zeznania

obwinionego w których wskazywał on na dopuszczalną prędkość, z którą mogą poruszać się pojazdy na odcinku ul. (...). (...) na wysokości nr (...) oraz orientacyjną prędkość z jaką realnie poruszają się pojazdy.

Za wiarygodne sąd uznał również zeznania świadka M. M.. Przedstawiony przez niego przebieg wydarzeń z dnia 15 sierpnia 2016 r. należy uznać za spójny, logiczny i w pełni korespondujący z treścią wyjaśnień złożonych przez obwinionego.

Zeznania świadków K. P. i S. T. (1) Sąd uznał za wiarygodne w zakresie w jakim wskazali oni trasę jaką poruszali się w dniu 15 sierpnia 2015 r. Dodatkowo walor wiarygodności przyznać należy tej części zeznań w której świadkowie wskazali jakim samochodem poruszali się w tym dniu. Za autentyczne Sąd uznał również zeznania świadka S. T. (1) w zakresie w jakim określił z jaką prędkością poruszał się w dniu 15 sierpnia 2015 r. na ul. (...). (...), wskazując, iż nie poruszał się on z prędkością mniejszą niż 45 km/h. W tym zakresie zeznania te nie budzą wątpliwości i znajdują swoje potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd uznał natomiast za niewiarygodne zeznania złożone przez świadków w pozostałym zakresie. Należy wskazać, iż w ich treści dopatrzeć się można licznych nieścisłości, które bezpośrednio poddają w wątpliwość przedstawioną przez świadków wersję zdarzeń. Rozbieżności te dostrzegalne są chociażby w zakresie określenia koloru samochodu, jakim poruszał się rzekomy sprawca kolizji. Należy zaznaczyć, iż różnica w tym zakresie była znaczna (świadek T. wskazał, iż samochód sprawcy był ciemny, natomiast świadek P. określiła pojazd którym kierowała osoba która uderzyła w lusterko jako „raczej jasny”) i w ocenie Sądu nie mogła wynikać z warunków obserwacji takich jak np. kąt padania światła. Należy zaznaczyć, iż to świadek P. obserwowała pojazd rzekomego sprawcy uderzenia od momentu nadania przez niego sygnału dźwiękowego i to ona miała większe szanse na precyzyjne określenie jego koloru i nie istnieje możliwość, iż pojazd, który widziała był pojazdem którym kierował obwiniony. Świadek T., jak wskazał w zeznaniach zaobserwował jedynie kierowcę pojazdu w momencie wyprowadzania przez niego ciosu w kierunku lusterka bocznego jego samochodu i później (w związku z uderzeniem w element konstrukcyjny swojego samochodu) widział jedynie ciemną taksówkę która poruszała się kilkanaście metrów przed nim. Taki opis pojazdu, którym poruszał się rzekomy sprawca incydentu nie pozwala na jednoznaczne określenie, iż to kierowca samochodu T. (...) dokonał uszkodzeń samochodu marki V..

Dodatkowo Sąd zwrócił również uwagę na istotne rozbieżności w zeznaniach świadków w zakresie konieczności wykonania uniku przez kierującego pojazdem V. (...) S. T. (1). Jak wskazał świadek, w związku z uderzeniem w lusterko boczne jego samochodu, wykonał on w pierwszej kolejności manewr gwałtownej korekty toru jazdy pojazdu w lewo, aby następnie równie dynamicznie wykonać analogiczny manewr w kierunku prawym. W wyniku istotnego naruszenia linii jazdy świadek T. uderzył w słupek konstrukcyjny znajdujący się wewnątrz jego pojazdu, co spowodowało silne bóle głowy, konieczność wizyty lekarskiej i skierowanie go na zwolnienie lekarskie na okres do 6 listopada 2015 r. Świadek K. P. w swoich zeznaniach nie wskazywała na jakiegokolwiek gwałtowne reakcje pojazdu którym się poruszała wraz ze S. T. (1). Należy wskazać, (jak słusznie wskazał biegły sądowy) iż naturalnym odruchem kierującego wykonującym skręt jest przygotowanie się do wynikającej ze zmiany kierunku jazdy reakcji odśrodkowej i to pasażer w większym stopniu odczuwa działanie siły bezradności związanej ze skrętem pojazdu. W niniejszej sprawie bazując na treści zeznań świadków to kierujący silniej odczuł wykonywany przez siebie manewr, co w ocenie Sądu pozostaje w sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania i skutkuje uznaniem zeznań świadka S. T. (1) w tym zakresie za niewiarygodne. W kontekście powyższego należy wskazać, iż zeznania świadka dotyczące silnych dolegliwości zdrowotnych oraz wizyty w placówce medycznej nie miały znaczenia przy ustalaniu stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie, albowiem nie miały one związku z zachowaniem obwinionego.

W kontekście wskazanych powyżej sprzeczności Sąd uznał przedstawioną przez świadków K. P. i S. T. (1) wersję wydarzeń z dnia 15 sierpnia 2015 r. jako niewiarygodną i w związku z tym zeznania tych świadków były nieistotne w kontekście ustalania stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie.

Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie oparł się również na treści opinii przygotowanej przez biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego J. K..

Biegły w treści opinii określił miejsce rzekomego wystąpienia incydentu wskazując jednocześnie, iż na tym fragmencie drogi z reguły ruch odbywa się płynnie i w związku z tym mając na uwadze treść zeznań świadka S. T. (1) w zakresie określenia przez niego prędkości z jaką się poruszał biegły stwierdził, iż obwiniony musiałby się poruszać z prędkością nie mniejszą niż 50 km/h. Biegły ocenił, iż poruszanie się z taką prędkością wymaga od kierującego pojazdem całkowitego skoncentrowania uwagi na obserwacji drogi, zwłaszcza mając na uwadze fakt, że uderzenie w wyprzedzany samochód pięścią wymagałoby niezwykle precyzyjnego zbliżenia dwóch pojazdów. Sąd uznał powyższe ustalenia za prawidłowe i zgodne z zasadami logicznego rozumowania.

Ponadto biegły w treści opinii określił również wysokość na jakiej znajdowało się wgniecenie karoserii w pojeździe, którym poruszał się S. T. (1) i oraz wskazał, iż dolna krawędź otworu okna w drzwiach samochodu T., którym poruszał się obwiniony znajduje się około 28 cm wyżej. Jak ocenił biegły, tak duża odległość między opisanymi wyżej punktami pozwala na stwierdzenie, iż wykonanie uderzenia w sytuacji opisanej przez świadków S. T. (1) i K. P. jest praktycznie niemożliwe. Należy wskazać, iż biegły formułując powyższe twierdzenie brał pod uwagę takie czynniki jak orientacyjna odległość między stawem łokciowym a środkiem pięści dorosłego mężczyzny, warunki w jakich uderzenie takie miało być wykonana czy minimalna odległość między pojazdami pozwalająca na nadanie pięści odpowiedniej prędkości i wyprowadzenie ciosu. Biegły ocenił, iż spowodowanie opisanego przez świadka uszkodzenia wymagałoby od kierowcy wymijającego pojazdu znacznego wychylenia tułowia przez otwór okna, znajdujący się w drzwiach bocznych pojazdu i wymagałoby umiejętności kaskaderskich. W ocenie zarówno biegłego jak również Sądu mężczyzna o przeciętnych warunkach fizycznych i nie wykonujący opisanych wyżej czynności nie mógłby wykonać wgniecenia karoserii opisanego przez świadków. Należy wskazać jednocześnie, iż zarówno świadek S. T. (1) jak również świadek K. P. nie wskazywali, iż obwiniony wychylił się znacząco ze swojego pojazdu co pozwoliło Sądowi stwierdzić, iż to nie obwiniony dokonał wgniecenia karoserii samochodu marki V..

Biegły w treści swojej opinii wskazał również, iż możliwy jest kontakt dłoni lewej kierującego samochodem T. z lusterkiem prawym samochodu V., albowiem lustro to znajduje się na wysokości dolnej krawędzi otworu okna w drzwiach pojazdu obwinionego. W ocenie Sądu powyższe twierdzenie jest prawidłowe lecz mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy należy wskazać, iż brak jest jednoznacznych dowodów potwierdzających, iż obwiniony rzeczywiście uderzył pięścią w lustro samochodu V..

Dodatkowo biegły wskazał również, że naturalnym odruchem kierującego wykonującym skręt jest przygotowanie się do wynikającej ze zmiany kierunku jazdy reakcji odśrodkowej i to pasażer w większym stopniu odczuwa działanie siły bezwładności związanej ze skrętem pojazdu.

W ocenie Sądu opinia biegłego była jasna, spójna, wyczerpująca i nie zawierała sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrzył się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinie biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym i swoje stanowisko w sposób wystarczający uargumentował. Dlatego Sąd przyjął wnioski opinii za podstawę ustaleń faktycznych.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

Należy zaznaczyć, iż znajdujące się w aktach sprawy fotografie samochodu S. T. (1) nie pozwalają na stwierdzenie, iż uszkodzeniu uległo prawe lustro w tym pojeździe. Z fotografii wynika jedynie, iż w okolicach prawego tylnego nadkola, w pobliżu wlewu paliwa znajdowało się niewielkie, około 5 centymetrowe wgniecenie, które jak ustalono nie mogło powstać w wyniku uderzenia osoby kierującej pojazdem marki T..

M. C. został obwiniony o umyślne uszkodzenie samochodu m-ki V. (...) nr rej (...) powodując wgniecenie karoserii i uszkodzenie lusterka wartości 400 zł na szkodę S. T. (1), tj. za wykroczenie z art.86§1 kw i art. 124 §1 kw w zw. z art. 9§ 1 kw.

Na podstawie art. 86 § 1 kw wykroczenie popełnia ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Natomiast czyn zabroniony, określony w art. 124 § 1 kw polega na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatnej do użytku cudzej rzeczy jeżeli szkoda nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, iż obwiniony M. C. popełnił zarzucane mu wykroczenie. W konsekwencji Sąd na podstawie art. 62 § 3 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 1 kpow uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających jego popełnienie przez obwinionego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 118 § 2 kpw.